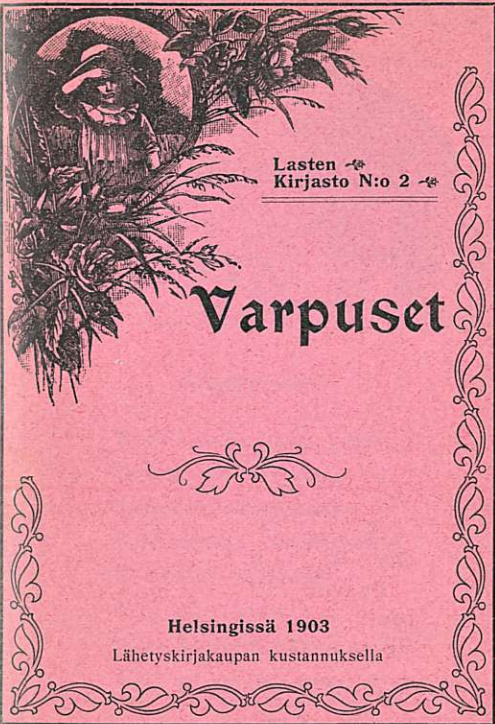

8 a 4.

Lasten
Kirjasto N:o 2

Varpuset

Helsingissä 1903

Lähetyskirjakaupan kustannuksella

Hinta 10 p:iä

Toinen painos

Varpuset.

*Kaikki kesän kukat uinuu
Tiedotoinna toisistaan,
Lumihöytyväiset joutuu
Valkovaipaks' Suomenmaan.
Mettiläiset pesähänsä
Ovat sijoitettuina,
Tulos kesähyörinänsä
Siell' on nautittavana.*

Pienet, köyhät varpus-kullat
Kylmän talven aikana!
Heill' ei ole riihet, aitat,
Jyvästä ei tallella.
Sää on kylmä, metsä laaja,
Pohjoistuuli puhaltaa,
Linnut hyppii pihossamme,
„Tässä ollaan!“ piipattaa.

Kiltit lapset jakelevat
Murusia linnuille,
Jyväsiä heittelevät
Valkoiselle hangelle.
Pikkulinnut ravintonsa
Saavat niiltä lapsilta:
Näitten lasten toimintoja
Tahdommehan seurata?

Herra muistaa lintusia
Kylmän talven aikana,

Varpusien ruokkimista
Katselee Hän ilolla.
Iloks' ihmisen on kaikki
Luonnossamme laitettu --
Onhan meille kylläisesti
Isältämme annettu.

Erään lapsen luottamus

ja mitä se aikaansai.

Monta vuotta sitte asui eräessä kaukaisessa kylässä Englannissa jumalinen maanviljelijä. Joka sunnuntai kävi hän koko perheineen kirkossa, vaikka kirkko oli jotenkin etäällä kylästä ja jätti silloin ainoastaan yhden henkilön kotiin taloa vartioimaan. Ympäristön asukkaat olivat tunnetut rehellisyydestään, ja ryöväreistä näillä seuduin ei ollut milloinkaan kuultu puhuttavan.

Eräänä kauniina pyhä-aamuna läksi koko perhe taas tapansa mukaan kirkkoon. Pikku Ma-

lin yksinään jätettiin kotiin. Tämä oli ensimmäinen kerta, kun hän katsottiin kyllin vanhaksi taloa vartioimaan. Ja Malinista taas ei lainkaan tuntunut yksinäiseltä eikä peloittavalta. Olihan hänellä seurana mykät ystävänsä tuolla ulkona navetassa ja rakas vanha Rover koira suojelijana.

Eräältä läheiseltä kunnaalta näki Malin vielä etenevän seurueen. Kun hänen silmänsä eivät enää voineet erottaa vilahdustakaan heistä, meni hän sisälle, otti esille suuren perheraamatun ja istui lähemmäs tunnin ajan lukien sen ihmeellisiä kertomuksia. Lopetettuaan lukemisen lähti hän puutarhaan sulkien tarkkaan veräjän Roverilta. Sillä oli nimittäin se ruma tapa että se kaiveli puutarhan nurmikkaa. Käveltyään siellä edestakaisin pitkin käytäviä asettui hän lopulla lehtimajaan. Kuumuudesta väsyneenä nukahti hän pian.

Päivä oli jo kulunut jotensakin pitkälle, kun pikku Malin heräsi. Päivällistunti oli ohitse, ja nälkä kun hänellä oli, riensi hän sisälle. Hän asetti ruokaa eteensä pienelle pöydälle ja oli juuri alkanut syömään, kun hän näki kaksi miestä

tulevan suoraan yli pihan. He olivat likaisia ja kurjan näköisiä. Miltään sunnuntaivierailta eivät he näyttäneet, se tietäkää. Mutta Malin luuli heidän olevan vain köyhiä ja nälkäisiä ihmisiä. Hän oli aina nähnyt isänsä vierasvairaisena avaavan talonsa muukalaisille ja hänen esimerkkiään seuraten riensi hän ovelle, löi sen selkosen selälleen ja pyysi heitä astumaan sisään. Miehiä näytti kumpaakin hämmästyttävän ja huvittavan Malin'in teeskentelemätön ja viaton käytös. He katsoivat toinen toiseensa, nauroivat ja vastaanottivat tämän ystävällisen kutsun.

„Sinä olet aivan yksin kotosalla, luulen minä!“sanoi nuorempi miehistä heidän istuutuessaan.

„Niin olen hyvä herra, minä ja Rover olemme talonvahteina.“

„Kuka sitte Rover on?“

„Sehän on vain meidän suuri koiramme. Ettekö te nähneet sitä ulkona pihalla? Olipa kyllä omituista, ett'ei se haukkunut.“

„Ei koirat meille mitään pahaa tee. Niin lähelle emme niitä päästä“, sanoi toinen mies vihaisena, „ja teidän Roverinne —“

„Älä nyt lörpöttele Roverista“, keskeytti hänen seurakumppaninsa. „Sinä et tiedä, pikku tyttöseni, mitä varten me olemme tänne tulleet.“

„En, hyvä herra, mutta minä luulen, että te kernaasti haluaisitte vähän ruokaa.“

„Se on varma se, ja paras on että sinä kii-reesti laitat kaikki järjestykseen“, sanoi tuo äkäinen mies.

„Älä sinä pelästyä tyttöä“, muistutti taas toinen mies terävästi, „Mitä se sinua hyödyttää? Äläkä sinä, pikkuseni, välitä hänestä, hän on noin ilkeä, sen tähden, että hänellä on niin kova nälkä.“

Malin riensi melkein kauhistuneena ruokakammioon ja pian oli kelpo ateria laitettuna noille odottamattomille vieraille. Itse istahti hän myöskin pöytään heille seuraksi.

Nuori mies oli juuri ottamaisillaan suuren annoksen ruokaa eteensä, kun Malin lempeästi sanoi:

„Ettekö te pyydä ensin Jumalaa siunaamaan ruokaa?“

„Minä unohdin sen“ vastasi mies, iskien samalla silmää toiselle, „ja totta puhuen en minä sitä teekään koskaan. Pyydä sinä.“

Malin näytti hämmästyneeltä, mutta nousi heti seisaalleen ja luki perheen ruokasiunauksen:

Sun nimees, Jeesus, alamme:
Oi, siunaa ateriamme!

Kun miehet olivat johonkin määrin nälkänsä tyydyttäneet alkoivat he kysellä Malinilta paljo yhtä ja toista. Mihin aikaan hän odotti kotiin isäänsä, oliko isänsä ollut markkinoilla edellisenä päivänä j. n. e.

„Eikö sinua peloita olla näin yksin“, jatkoi nuorempi miehistä: „Ajatteleppas, jos pahoja ihmisiä sattuisi tulemaan. Esimerkiksi rosvoja!“

„Ei minua peloita vähääkään“, vastasi lapsi ja katseli häntä kirkailla silmillään.

„Jumala on pitävä minusta huolen“, jatkoi hän. „Taidattehan varmaankin sen laulun, jos-

sa lauletaan, kuinka Jumala pitää huolen niistä jotka häneen turvaavat?“

„Enpä tiedä, taidanko. Mitenkä se kuuluu?“

„Tämä on ensimmäinen värsy“, sanoi Malin:

„Turvatumpi Luojan lasten
Joukko, iki-autuasten,
Kuin on tähti taivahalla,
Lintu emon siiven alla.“

„Ja seuraava värsy?“ kysyi mies huolimatta siitä kiukkuisesta kärsimättömyydestä, jota hän huomasi seurakumppanissaan. Lapsi lausui koko laulun ja kun hän tuli viimeisen edelliseen värsyyn:

„Iloitse siis auttajastas,
Pieni lauma Jumalastas!
Kaikki voi vastustajansa
Kukistaa Hän sanallansa.“

liikahti mies levottomasti. Äkkiä nousi hän ylös ja kääntyi akkunaan päin. Hänen kumppaninsa kiiruhti hänen jälessään ja he alkoivat kuiskailen keskustella. Heidän äänensä kiihtyi kiihty-

mistään kiivaasta vihasta, kunnes nuorempi puhkesi aivan ääneen sanomaan: —

„Ei, Tom; sanon minä! Minä en salli sinun sitä tehdä ja jos sinä yrität, niin saat nähdä kumpi meistä on vahvempi, sinäkö vai minä.“

Malin ei kuullut enempää, sillä heti senjälkeen lähtivät miehet pihalle.

Muutaman minuutin kuluttua palasi nuorempi.

„Minä toivon, että sinä sanot meille nimesi“, pyysi hän.

Malin sanoi nimensä hänelle.

„Sitä minä en milloinkaan ole unohtava. Minun täytyy nyt sanoa sinulle jäähyväiset. Me emme tahdo viipyä niinkauvan, että isäsi kotiin tulee. Kenties tulemme sinua tervehtimään jonakin toisena päivänä. Hyvästi Malin!“ Hän pudisti sydämmellisesti tytön kättä ja riensi pois.

„Missähän Rover lienee ollut kaiken tämän aikaa“, sanoi Malin itsekseen, kun miehet olivat poistuneet.

Malin juoksi ulos ja huusi: „Rover! Rover!“ vaan kun ei koiraa kuulunut, meni hän taas sisälle ja vietti lopun päivää lueskelemalla.

Kun Malinin vanhemmat iltapuolella palasivat kotiin, kertoi hän heille vieraistaan. Mutta vaikka heitä ihmetytti näin tavaton tapaus, ei heissä kuitenkaan syntynyt mitään epäluuloa, ennenkun he illalla löysivät Rover raukan maakaavan kuolleena pihalla. Se oli myrkytetty. Silloin he ymmärsivät, minkälaisia vieraita Malinilla oli ollut. Miehet olivat rosvoja, jotka otettuaan ensin selvän, ettei ainoatakaan vanhempaa ihmistä ollut kotona, aikoivat anastaa suuremman rahasumman, jonka he tiesivät maanviljelijän tuoneen kotiinsa lauvantaimarkkinoilta. Mutta se vaikutus, jonka Malinin teeskentelemätön, yksinkertainen jumalanpelko ja luottamus Jumalan suojelukseseen, oli tehnyt nuorempaan heistä, esti heitä toimeenpanemaan tätä ilkityötä. Että asianlaita niin oli, sen saivat he monta vuotta jälestäpäin kuulla miehen omasta suusta.

Vaikka he estyivät tätä rikosta täyttämästä eivät he sentään luopuneet pahoilta teiltään, Pian senjälkeen todistettiin heidät syyllisiksi yölliseen sisäänmurtamiseen ja tuomittiin maanpakolai-

suuteen. Vanhempi kuoli matkalla, vaan nuorempi, Jakob Smidt nousi maihin Australiassa. Hän käyttäytyi siellä hyvin ja sai lopulta luvan palvella loppuun jälellä olevan rangaistusaikansa erään maanviljelijän luona. Jakob kun oli vakavampi ja paremmin kasvatettu, kuin suurin osa muista rikoksentekijöistä, saavutti hän herransa suosion. Eräänä päivänä sai hän luvan keskeyttää kerran yksitoikkoisen elämänsä olemalla läsnä jumalanpalveluksessa läheisellä lähetysasemalla.

Hän menee sisään, istahtaa eräälle penkille kuuntelemaan, ja mitä saa hän kuulla? Hän kuulee laulun:

„Turvatumpi Luojan lasten
Joukko, iki-autuasten,
Kuin on tähti taivahalla,
Lintu emon siiven alla.“

Kun vihdoin tultiin loppuvärsyyn:

„Iloise siis auttajastas,
Pieni lauma Jumalastas!

Kaikki voi vastustajansa
Kukistaa Hän sanallansa.

heräs Jakobissa paljo vanhoja muistoja ja oudot levottomat ajatukset ahdistivat häntä. Saarnan jälestä pyysi hän pastorilta saada kirjoittaa tuon laulun, mutta tämä hyvä mies antoi hänelle lahjaksi koko laulukirjan. Sittemmin lähetti pastori hänelle raamatun ja muutamia kirjasia. Jakob tutki ahkerasti näitä kirjasia ja sitä pientä laulua, ja Jumalan siunauksesta tulivat ne välikappaleiksi hänen kääntymiseensä.

* * *

Useita vuosia on kulunut. Jakob S. on kärsinyt rangaistuksensa ja ostanut itselleen oman maatilan, jossa hän eli onnellisena miehenä sekä kaikkien rakastamana ja kunnioittamana tosi-kristillisen elämänsä tähden.

Muutamia vuosia myöhemmin kävi hän Englannissa ja matkusti silloin siihen yksinäiseen paikkaan, missä kylvettiin se siemen, joka niin kauvan oli maannut kätkössä, mutta joka lo-

puksi oli noussut ylös ja kantanut hedelmän. Suureksi ilokseen löysi hän vanhan maanviljelijän ja Malinin vielä asumassa siellä. Malin oli nyt täysikasvuinen nainen, ja hoiti isänsä taloa. Näille kertoi Jakob elämäkertansa ja kuinka Jumala oli siunannut sen laulun, jonka tuo pieni tyttö oli lukenut niin luottavaisella uskolla, että Jakob sen kautta oli löytänyt ijankaikkisen elämän.

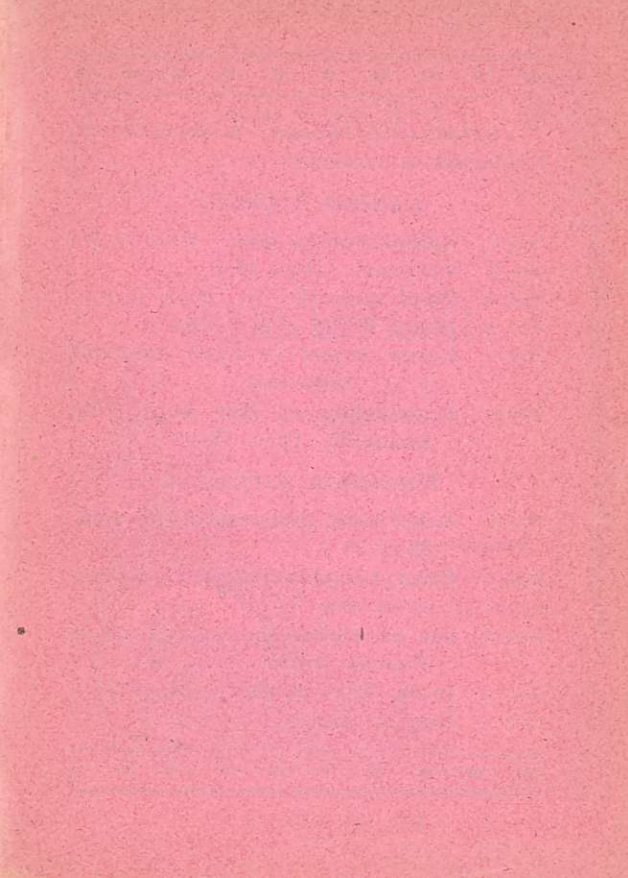

Mitä on usko?

Oli eräs vaimo joka oli synnin ja kurjuuden rasittama. Hän halusi saada rauhaa Jumalan kanssa, mutta pelkäsi ettei hänellä ollut enää ensinkään pelastusta. Hän sai kuulla sanat: „*Hän kuoli kaikkien edestä*“, ja yhdellä kertaa katosi kaikki pelko ja epävarmuus; sillä: „Jos hän on kuollut kaikkien puolesta, niin silloinhan hän on kuollut minunkin puolestani ja silloin en minä tarvitse enää peljätä“ ajatteli hän. Hän oli nostettu syvimmästä epätoivosta suurimpaan iloon ja onneen, joka ihmistä voi kohdata.

Kerran kysyi häneltä eräs toinen vaimo, oliko hän varma siitä että hän uskoi oikein eikä „turhaan“, josta Paavali puhuu (1 Kor. 15: 2). „Uskonko turhaan?“ sanoi vaimo ihmeissään, „sitä en minä tiedä. Minä tiedän ainoastaan että „hän kuoli kaikkein edestä“ ja että minä olen yksi niistä. Kun minä olin epäilyksissä ja olin jättänyt kaiken toivon autuudesta ja sain kuulla tämän, tulin minä kerrassaan iloiseksi ja onnelliseksi, ja se on ainoastaan tämä, joka minut vielä tekee iloiseksi.“ Eiköhän tällä yksinkertaisella vaimolla ollut enempi uskoa, kuin kaikilla „viisailla ja järkevillä“ yhteensä?

Lähetyskirjakaupan kustannuksella
Helsingissä on ilmestynyt:

Lasten kirjasto:

- N:o 1. **Kallisarvoinen teko.** Hinta 10 p.
N:o 2. **Varpuset.** Hinta 10 p.
N:o 3. **Pieni sankari y. m.** Hinta 10 p.
N:o 4. **Jenny Willis y. m.** Hinta 10 p.
N:o 5. **Leena muori eli hyvä hengetär**
y. m. Hinta 15 p.
N:o 6. **Kilpajuoksu eli Hän voitti rak-**
kaudella. Hinta 15 p.

Nuorison kirjasto:

- N:o 1. **Kaksi lasta, jotka etsivät taivasta.**
Hinta 30 p.
N:o 2. **Pieni kengänharjaaja ja laulaja.**
Hinta 20 p.
N:o 3. **Ole uskollinen kuolemaan asti eli**
Paavon voitto. Hinta 40 p.
N:o 4. **Joulu metsämökissä.** Hinta 25 p.
N:o 5. **Herran tähden.** Hinta 25 p.

